

vrdering må nødvendigvis være skøns-
mæssig. Dog kan der rettes indsigelse
imod fastsættelsen af disse kriterier,

dersom de først er blevet fastsat efter, at
udvælgelseskomiteen havde fået kend-
skab til indholdet af ansøgernes akter.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
CARL OTTO LENZ

fremsat den 28. november 1985 *

Høje Domstol.

ansat i lønklasse LA 5, løntrin 2 (sprogre-
visor) ².

A. Den sag, som jeg i dag skal tage stilling
til, vedrører den beslutning, som Revisions-
retten for De europæiske Fællesskaber
(sagsøgte) traf den 25. november 1983¹, og
hvorved oversætteren K. (intervenienten K.)
udnævntes til ledende oversætter i lønklasse
LA 5, samt lovligheden af den udvælgelses-
prøve, der førte til denne udnævnelse.
Denne beslutning og den forudgående
udvælgelsesprøve anfægtes af Androniki
Vlachou (sagsøgeren), der ligeledes deltog i
udvælgelsesprøven CC/LA/20/82, dog med
ringere resultat.

Efter udløbet af kontrakten blev sagsøgeren
ved kontrakt af 25. november 1983 yderli-
gere ansat et år som sprogrevisor i lønklasse
LA 6, løntrin 3.

Efter at have bestået den interne udvælgel-
sesprøve CC/LA/14/83 blev sagsøgeren
med virkning fra 1. marts 1984 udnævnt til
tjenestemand på prøve. På grundlag af
hendes uddannelse og faglige erfaring blev
hun i henhold til artikel 3, stk. 1, i Revi-
sionsrettens beslutning nr. 81/5 af 3.
december 1981 om indplacering af de
ansatte indplaceret i lønklasse LA 6, løntrin
3. Den 1. december 1984 blev hun udnævnt
til tjenestemand.

1. Efter at have afsluttet sine universitets-
studier i året 1971 og derefter arbejdet uden
for Fællesskaberne blev sagsøgeren i året
1981 efter en udvælgelsesprøve ansat ved
Europa-Parlamentet. Med virkning fra 1.
marts 1981 blev hun udnævnt til oversætter
på prøve, lønklasse LA 7, løntrin 3.

2. Med henblik på at besætte en af de to
ledige stillinger inden for stillingsgruppen
LA 5/4, der var bevillet den græske afde-
ling af oversættelsestjenesten, offent-
liggjorde sagsøgte den 26. april 1983
meddelelse om en intern udvælgelsesprøve
CC/LA/20/82 (sprogrevisor/ledende over-
sætter).³ Denne prøve var en »udvælgelses-
prøve på grundlag af kvalifikationsbeviser
og prøver«.

Ved kontrakt af 8. december 1981 blev
sagsøgeren af sagsøgte med virkning fra den
1. december 1981 ansat som midlertidigt

* Oversat fra tysk.

1 — Bilag 9 til svarskriftet.

2 — Bilag 1 til svarskriftet.

3 — Bilag 7 til stævningen.

Meddelelsen angav — ligesom meddelelsen om udvælgelsesprøve CC/LA/4/83 — det forhold, at stillingen principielt skulle besættes med indplacering i første lønklasse, altså i lønklasse LA 5.

En af betingelserne for at få adgang til denne udvælgelsesprøve var i henhold til punkt V.2 i den nævnte meddelelse »6 års erhvervs erfaring på ledelsesplan med tilknytning til det pågældende arbejde«.

Opgaverne i forbindelse med stillingen var beskrevet på følgende måde:

- »— Revision af oversættelser og i givet fald oversættelse af tekster uden revision,
- tilsyn med terminologi- og dokumentationsarbejde eller andet arbejde med særlig tilknytning til sprogområdet, samt
- medvirken ved oversætternes faglige videreuddannelse.«

Sagsøgeren deltog i denne udvælgelsesprøve, men blev ikke ansat, idet hun på den af udvælgelseskomiteen opstillede liste over egnede ansøgere kun blev opført på andenpladsen.

Den 2. juni 1983 offentliggjorde sagsøgte meddelelse om intern udvælgelsesprøve for institutionerne CC/LA/4/83 med henblik på ansættelse af en gruppeleder/sprog-revisor i stillingsgruppe LA 5/4⁴. Under punkt V.2 i denne meddelelse var som betingelse for adgang til prøven anført »mindst 10 års faglig erfaring med tilknytning til arbejdets art«. De opgaver, der var forbundet med stillingen, blev beskrevet på således:

»... ledelse af den græske oversættelsessek-tion;

...«

⁴ — Bilag 10 til svarskriftet.

(Derefter fulgte angivelse af de samme funktioner, der også var beskrevet i meddelelse om udvælgelsesprøve CC/LA/20/82.)

Efter at udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve CC/LA/4/83 i sin afsluttende rapport havde fastslået, at ingen af ansøgerne opfyldte betingelserne for adgang til prøven, særligt hvad angik den under punkt V.2 i meddelelsen opstillede betingelse om »mindst 10 års faglig erfaring med tilknytning til arbejdets art«, meddelte sagsøgte sagsøgeren ved skrivelse af 30. september 1983, at udvælgelseskomiteen ikke havde givet hende adgang til udvælgelsesprøven. Denne meddelelse er genstand for søgsmålet i sag 162/84.

3. Den 29. juni 1983 trådte udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøven CC/LA/20/82 for første gang sammen. Den bestod af chefen for oversættelsestjenesten ved Revisionsretten, en kontorchef, der var græsk statsborger, samt som tredje medlem, der var udpeget af personaleudvalget, en ledende oversætter fra Revisionsrettens danske oversættelsesgruppe (intervenienten D.). Ved mødet den 29. juni 1983 besluttede udvælgelseskomiteen at give intervenienten K. og sagsøgeren adgang til prøverne.

Endvidere fastsatte udvælgelseskomiteen principielt de kriterier, på grundlag af hvilke den ville bedømme universitetseksaminerne og ansøgernes faglige erfaring, og foretog derefter bedømmelsen heraf. Samtidig fastlagde man datoen for prøverne og besluttede at udnævne lederen af den græske afdeling for Kommissionens oversættelsestjeneste i Luxembourg for middel- og langfristede opgaver som bisidder ved bedømmelsen af de skriftlige prøver.

Efter afholdelsen og bedømmelsen af prøverne afgav udvælgelseskomiteen sin endelige rapport til ansættelsesmyndigheden

samt listen over egnede ansøgere, hvor intervenienten K. besatte førstepladsen med 104 points, mens sagsøgeren besatte andenpladsen med 96 points. Konkret havde udvælgelseskomiteen givet følgende points for kvalifikationsbeviser, skriftlige og mundtlige prøver:

— intervenienten K.: 56, 33, 15 = 104 points,

— sagsøgeren: 54, 26, 16 = 96 points.

Sagsøgeren opnåede således netop det mindste antal points (60% af i alt 160 points), der ifølge punkt VII. i meddelelse om udvælgelsesprøven krævedes for at blive optaget på listen over egnede ansøgere.

Den afsluttende rapport indeholdt desuden en håndskreven bemærkning fra intervenienten D., hvori denne anfører, at udvælgelseskomiteens vurdering giver et sandt billede af ansøgernes kvalitative rangfølge.

Den 20. juli 1983 offentliggjorde sagsøgte listen over egnede ansøgere, der var blevet opstillet efter gennemførelsen af udvælgelsesprøven CC/LA/20/82.

Ved ansøgning af 17. november 1983 rettede sagsøgeren henvendelse til sagsøgte og anførte herved, at der forelå retlige mangler i forbindelse med gennemførelsen af udvælgelsesprøven CC/LA/20/82; resultatet af udvælgelsesprøven og listen over egnede ansøgere var ugyldig, mente sagsøgeren.

Sagsøgeren bad sagsøgte om at opfordre udvælgelseskomiteen til at fremlægge principperne for tildelingen af points ved bedømmelsen samt undersøge, om det var muligt at ændre rækkefølgen for de ansøgere, der havde bestået, hvorved sagsøgeren anførte, at der for hendes vedkommende måtte lægges yderligere en faglig erfaring på 2 1/2 år til grund.

Ved afgørelse af 25. november 1983¹ udnævnte sagsøgte intervenienten K. på grundlag af den efter udvælgelsesprøve CC/LA/20/82 opstillede liste over egnede ansøgere med virkning fra 1. december 1983 til ledende oversætter i lønklasse LA 5, løntrin 1.

Ved klage af 17. februar 1984⁵ anfægtede sagsøgeren sagsøgtes beslutning om at udnævne intervenienten K. til ledende oversætter. Hun anførte, at K. ikke besad den krævede faglige erfaring for adgang til prøven. I øvrigt havde udvælgelseskomiteen tilsidesat princippet om ligebehandling, idet den ikke havde tilkendt sagsøgeren det korrekte antal points for hendes faglige erfaring og ikke havde taget tilstrækkeligt hensyn til hendes universitetseksamen. Hun henviste endelig til, at det af personaleudvalget udpegede medlem af udvælgelseskomiteen (intervenienten D.) i henhold til artikel 14 i tjenestemandsvedtægten ikke burde have haft noget at gøre med denne udvælgelsesprøve, idet han på det tidspunkt, da udvælgelsesprøven blev gennemført, havde haft et »overordentligt intimt forhold« til den anden ansøger (intervenienten K.).

Sagsøgeren krævede således, at afgørelserne fra udvælgelseskomiteen om at give intervenienten K. adgang til udvælgelsesprøven og at optage ham på listen over egnede ansøgere skulle annulleres; subsidiært, krævede hun ændring af udvælgelseskomiteens afgørelse, således at hun blev opført som nr. 1 på listen over egnede ansøgere; under alle omstændigheder krævede hun annullation af udnævnelsen af intervenienten K. til ledende oversætter.

1 — Bilag 9 til svarskriftet.

5 — Bilag 9 til stævningen.

Denne klage afviste sagsøgte ved afgørelse af 9. marts 1984⁶. Denne afgørelse begrundedes navnlig med henvisning til bestemmelserne vedrørende udvælgelsesprøven, hvorefter ansættelsesmyndigheden ikke kan gribe ind i gennemførelsen og den måde, som arbejdet i en udvælgelseskomité afvikles på, idet denne er suveræn med hensyn til sin vurdering. Desuden anførte sagsøgte, at ansættelsesmyndigheden efter Domstolens praksis ikke uden gyldig grund kan fravige rækkefølgen på den af udvælgelseskomiteen opstillede liste over egnede ansøgere.

4. Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den af udvælgelseskomiteen for den interne udvælgelsesprøve CC/LA/20/82 truffne afgørelse, hvorved K. fik adgang til udvælgelsesprøven, annulleres, hvorfor samme komités afgørelse om at optage hr. K. på listen over egnede ansøgere annulleres.
- Udnævnelsen af hr. K. til ledende oversætter ved den afdeling, der er nævnt i afgørelsen om udnævnelse af 25. november 1983, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at bære samtlige sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises; subsidiært frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at bære samtlige sagens omkostninger.

5. Domstolen har ved beslutning af 14. november 1984 tilladt, at ansøgeren K. og medlemmet af udvælgelseskomiteen D. intræder som intervenienter til støtte for sagsøgtes påstande, D. dog kun i det

omfang, hvor dennes påstand går ud på at afvise sagsøgerens klagepunkt om, at han har overtrådt tjenestemandsvedtægtens artikel 14.

6. a) Under den mundtlige forhandling er der afgivet nærmere forklaring af sagsøgte vedrørende arbejdet i udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve CC/LA/20/82. Ved hjælp af disse forklaringer og ved at lægge de to rapporter fra udvælgelseskomiteen til grund, kan dens arbejde rekonstrueres på følgende måde:

På sit konstituerende møde af 29. juni 1983 traf udvælgelseskomiteen først afgørelse om, at intervenienten K. og sagsøgeren begge opfyldte betingelserne for at få adgang til udvælgelsesprøven.

Hvad angår ansøgernes faglige erfaring, fastslog udvælgelseskomiteen, at begge besad en erfaring på over seks år. Udvalgeskomiteen konstaterede endvidere, at ingen af ansøgerne kunne påvise en seksårig faglig erfaring som revisor. Dette foranledigede udvælgelseskomiteen til at opgive kravet om »mindst 6 års erhvervs erfaring på ledelsesplan med tilknytning til arbejdets art«, og i stedet kun at henholde sig til faglig erfaring som oversætter, altså erfaring i en mindre ansvarskrævende stilling.

b) Derefter fastlagde udvælgelseskomiteen de kriterier, som universitetseksaminerne og den faglige erfaring skulle bedømmes på grundlag af. Den besluttede herved, at der for universitetseksamen skulle tildeles indtil 40 points og for yderligere akademiske kvalifikationer 10 points.

Den faglige erfaring skulle bedømmes således:

- 36 points, nemlig 6 points pr. tjenesteår (eller 0,5 point pr. tjenstemåned), for faglig erfaring, der var erhvervet ved

6 — Bilag 10 til stævningen.

Revisionsretten eller ved De europæiske Fællesskaber, samt

- 14 points, nemlig 2,3 points pr. år eller 0,2 point pr. måned, for faglig erfaring, der var erhvervet uden for Fællesskaberne.

Som begrundelse for, at de faglige erfaringer, der var erhvervet inden for Fællesskaberne, talte over 2 1/2 gang mere end den faglige erfaring, der var erhvervet uden for Fællesskaberne, har sagsøgte angivet følgende:

For udvælgelseskomiteen forelå dokumenter fra Grækenland vedrørende ansøgernes tidligere faglige erfaring. I det foreliggende tilfælde var disse imidlertid for den ene af ansøgernes vedkommende af højst tvivlsom art. Der forelå en meget vag erklæring, om at den pågældende ansøger besad en faglig erfaring, der var erhvervet i Grækenland. Udvalgskomiteen var ikke overbevist om, at denne faglige erfaring rent faktisk forelå. Imidlertid havde man ikke villet eller kunnet afvise dette kvalifikationsbevis, hvorfor udvalgskomiteen accepterede det, men dog besluttede, at faglig erfaring, der var erhvervet inden for Fællesskaberne, skulle tillægges en betydeligt større vægt end faglig erfaring, der var erhvervet uden for Fællesskaberne.

- c) Som det næste skridt bedømte udvalgskomiteen ansøgernes eksaminer og gav dem points.

Det af intervenienten K. fremlagte eksamensbevis, udstedt af universitetet i Thessaloniki, indeholdt benævnelsen »meget godt« samt en karakter, nemlig 7 2/16 (ud af 10). Herfor tildelte bedømmelseskomiteen ham 29 points, skønt der ved bedømmelsen alene havde været grundlag for at give 28,5 points i henhold til de på forhånd fastlagte almindelige principper.

Det af sagsøgeren fremlagte eksamensbevis, der var udstedt af universitetet i Athen, indeholdt alene benævnelsen »godt«, imidlertid uden en karakter. Da man skønnede, at karakteren »godt« svarede til tallene 5 og

6, fastsatte udvalgskomiteen middelværdien og gav sagsøgeren 22 points. På grundlag af de dokumenter, som sagsøgte senere fik adgang til, viste det sig imidlertid, at sagsøgerens karakter svarede til værdien 6,05 (ud af 10). Sagsøgte har nu anerkendt, at sagsøgeren skulle have været tildelt 24 points.

Med hensyn til faglig erfaring, erhvervet inden for Fællesskabet, tildelte udvalgskomiteen intervenienten K. 16 points for 31 måneder. Efter udvalgskomiteens almindelige principper skulle 31 måneder imidlertid kun have givet 15,5 points.

Sagsøgeren fik for sine 28 måneders faglig erfaring inden for Fællesskaberne tildelt 14 points, samt yderligere 5 points for sit arbejde som revisor ved Revisionsretten, i alt 19 points.

Disse supplerende 5 points, som sagsøgeren blev tildelt for sit arbejde som revisor ved Revisionsretten, var ikke indeholdt i udvalgskomiteens fastlæggelse af de generelle kriterier.

For faglig erfaring, erhvervet uden for Fællesskabet, blev intervenienten K. tillagt 11 points for 62 måneder. En anvendelse af de almindelige kriterier ville have givet 12 points.

Sagsøgeren fik for sine 9 år og 6 måneder tildelt 13 points; dersom udvalgskomiteen havde anvendt de kriterier, den selv havde fastlagt, skulle sagsøgeren her teoretisk have haft 22 points; da de almindelige kriterier imidlertid her foreskrev et maksimum på 14 points, skulle hun i det mindste have opnået maksimum'et på 14 points.

Som forklaring på dette »regnestykke« har sagsøgte anført, at tildelingen af 13 i stedet

for 14 points beroede på en regnefejl. For at udligne denne nedsatte man imidlertid også det pointtal, der var tildelt intervenienten K.

d) Udvælgelseskomiteen traf desuden afgørelse om udvælgelsesprøvens videre forløb, især udpegelsen af en bisidder, afholdelsen af prøverne og principperne for bedømmelsen af dem.

e) Efter gennemførelsen af prøverne udfærdigede udvælgelseskomiteen den 15. juli 1983 sin endelige rapport med de enkelte ansøgers resultater, samt opstillede listen over egnede ansøgere og fremsendte den til ansættelsesmyndigheden.

B. I min gennemgang af denne sag skal jeg knytte mine bemærkninger umiddelbart til sagsøgerens anbringender, sagsøgtens indvendinger herimod og intervenienten D.'s stillingtagen. Med hensyn til de argumenter, som intervenienten K. har fremsat, er der ingen grund til særskilt at gå ind på dem, idet de indholdsmæssigt er sammenfaldende med sagsøgtens anbringender.

1. Formaliteten

a) Sagsøgte har anført, at sagen i det mindste med hensyn til de klagepunkter, der vedrører udvælgelseskomiteens afgørelser, er for sent anlagt. Listen over egnede ansøgere blev offentliggjort den 20. juli 1983. Derfor må den klage, der blev indgivet den 17. februar 1984, altså syv måneder efter offentliggørelsen af den anfægtede afgørelse, afvises, hvilket følgelig også må gælde for det foreliggende søgsmåls vedkommende.

Sagsøgeren har heroverfor indvendt, at afgørelserne fra udvælgelseskomiteen og opstillingen af listen over egnede ansøgere er forberedende handlinger med henblik på udnævnelsen af intervenienten K. Disse forberedende handlinger kan som sådan ikke anfægtes ved en klage, tværtimod er

det nødvendigt og tilstrækkeligt at anfægte den afsluttende og definitive foranstaltning, der berørte sagsøgeren, altså udnævnelsen af intervenienten K.

b) Efter min opfattelse er der ingen grund til at afgøre, om sagsøgerens krav om, at der skal ske annullation af en række afgørelser fra udvælgelseskomiteen, er selvstændige påstande. Sagsøgeren har givetvis ingen interesse i at anfægte de nævnte afgørelser uden samtidig at anfægte ansættelsesmyndighedens udnævnelse af intervenienten K.

I øvrigt fremgår det af Domstolens praksis, at afgørelser, truffet af udvælgelseskomiteer, som regel ikke kan anfægtes selvstændigt; anfægtelsen skal tværtimod rette sig imod ansættelsesmyndighedens endegyldige afgørelse. Allerede i sin dom af 14. december 1965 i sag 21/65⁷ udtalte Domstolen således følgende:

»Principielt kan udvælgelseskomiteens foranstaltninger ikke i sig selv retligt anfægtes, idet udvælgelseskomiteen ikke er nogen ansættelsesmyndighed, der kan træffe bindende afgørelser for tjenestemændene; komiteens foranstaltninger er kun af forbedrende art, således at deres retsstridighed kun kan gøres gældende ved søgsmål rettet mod de afgørelser, som de udgør forberedelsen til. I øvrigt har sagsøgeren selv opfattet sit søgsmål på denne måde, idet han har udtalt, at det særligt er rettet imod udnævnelsen af hr. P. Sagen imod denne udnævnelse kan derfor antages til realitetsbehandling, hvorimod påstanden om annullation af ranglisten kun kan behandles som anbringender imod udnævnelsesafgørelsen.«

Principielt er udvælgelseskomiteens afgørelser — fra det tidspunkt, da der gives

⁷ — Dom af 14. december 1965 i sag 21/65 — Domenico Morina mod Europa-Parlamentet — Sml. 1965-1968, s. 157.

adgang til udvælgelsesprøven, og indtil udfærdigelsen af listen over egnede ansøgere foreligger — forberedende foranstaltninger. Dette resultat er da heller ikke i strid med dom af 9. februar 1982 i de forenede sager 316/82 og 40/83⁸, hvorefter ansættelsesmyndigheden i vidtgående omfang er bundet af udvælgelseskomiteens resultat, og som regel skal udnævne ansøgeren med det bedste resultat. Ansættelsesmyndigheden kan ganske vist, som Domstolen har anført, fravige rækkefølgen i listen over egnede ansøgere, men den skal klart og fuldstændigt begrunde en sådan afgørelse.

Således er der ved opstillingen af listen over egnede ansøgere ganske vist på forhånd truffet en afgørelse, men den egentlige afgørelse forbliver dog ansættelsesmyndighedens, der i sidste ende skal træffe afgørelse om udnævnelsen.

Formalitetssindsigelsen må derfor forkastes.

2. a) Sagsøgeren har endvidere anført, at medansøgeren, intervenienten K., ikke opfyldte de i meddelelsen om udvælgelsesprøven anførte adgangsbetingelser. Han burde således ikke have fået adgang til udvælgelsesprøven, idet han ikke besad den krævede faglige erfaring, nemlig »mindst 6 års erhvervs erfaring på ledelsesplan med tilknytning til arbejdets art« — her som revisor/ledende oversætter. Desuden har sagsøgeren henvist til, at en udvælgelseskomite bestående af de samme personer senere — i forbindelse med udvælgelsesprøve CC/LA/4/83, hvis meddelelse om udvælgelsesprøve til en stilling som afdelingsleder inde-

holdt betingelser, der var formuleret på samme måde, bortset fra det krævede antal år med hensyn til den faglige erfaring — fortolkede adgangsbetingelserne således, at et mindstemål af erfaring som revisor eller som sektionsleder eller begge disse egenskaber var nødvendige.

Sagsøgte har henvist til, at ansættelsesmyndigheden efter Domstolens praksis ikke er beføjet til at vurdere resultatet af rådslagningerne i en udvælgelseskomite eller det grundlag, som den har truffet sin afgørelse på. Ansættelsesmyndigheden er således ikke i nærværende tilfælde kompetent til at efterprøve rigtigheden af den afgørelse, som udvælgelseskomiteen traf vedrørende adgangen for intervenienten K. til at deltage i udvælgelsesprøven. I øvrigt er det tvivlsomt, om sagsøgeren har nogen retlig interesse i at anfægte denne afgørelse fra udvælgelseskomiteen, idet hun selv fik adgang til adgangsprøven på grundlag af den samme fortolkning af adgangsbetingelserne, som hun anfægtede.

b) Her skal det først afgøres, hvorvidt der i forbindelse med den nævnte adgangsbetingelse er tale om et objektivt kriterium, som retligt kan efterprøves, eller om der er tale om et kriterium, der kræver en vurdering fra udvælgelseskomiteens side. I sidstnævnte tilfælde kan afgørelserne fra udvælgelseskomiteen materielt ikke efterprøves, idet komiteen i så fald råder over et skøn ved vurderingen; alene spørgsmålet, om proceduren er blevet korrekt gennemført, skal i så fald afgøres.

Meddelelsen om udvælgelsesprøven angiver »mindst 6 års erhvervs erfaring på ledelsesplan med tilknytning til arbejdets art«. Der er tale om en stilling som revisor/ledende oversætter, således som det fremgår af meddelelsen om udvælgelsesprøven.

⁸ — Dom af 9. februar 1984 i de forenede sager 316/82 og 40/83 — Nelly Kohler mod Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber — Sml. 1984, s. 641.

Imidlertid er der ikke i meddelelsen nogen oplysning om, hvad der skal forstås ved en faglig erfaring »på ledelsesplan«. Adgangs-betingelserne er således ikke udformet således, at det ved en simpel anvendelse af objektive kriterier kan afgøres, hvorvidt de er opfyldt.

Det var derfor nødvendigt, at udvælgelseskomiteen allerede *inden* ansøgerne fik adgang til udvælgelsesprøven fastlagde kriterierne for adgang for ansøgerne for herved at kunne afgøre, hvilke ansøgere kunne gives adgang. Dette følger af formuleringen af selve meddelelsen om udvælgelsesprøven, der kræver en fortolkning, i forbindelse med artikel 5 i bilag III til tjenestemandsvedtægten. I henhold til artikel 5, stk. 1, i bilag III skal udvælgelseskomiteen først alene gennemse akterne og udfærdige listen over ansøgere, der opfylder de betingelser, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Er betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven imidlertid ikke umiddelbart anvendelige, idet de kræver en vurderende fortolkning fra udnævnelseskomiteens side, påhviler det denne at opstille kriterierne for fortolkningen af adgangs-betingelserne, inden det afgøres, hvem der skal have adgang.

Dersom udvælgelseskomiteen ikke opstiller disse kriterier, vil den ikke senere være i stand til på korrekt måde at opstille den liste over egnede ansøgere samt en rapport, der er ledsaget af grunde, således som det kræves ifølge artikel 5, stk. 6 i bilag III til tjenestemandsvedtægten.

Jeg mener derfor i denne sammenhæng, at artikel 5, stk. 3, i bilag III, må anvendes analogt, når et uklart kriterium i en meddelelse om udvælgelsesprøve nødvendiggør en skønmæssig vurdering fra udvælgelseskomiteens side.

Udvælgelseskomiteens mødeprotokol af 29. juni 1983 indeholder imidlertid intet, der tyder på, at udvælgelseskomiteen har opstillet de nævnte kriterier for fortolkningen af adgangs-betingelserne. Det fastslås alene, at udvælgelseskomiteen efter rådslagning har besluttet at give begge ansøgerne adgang til udvælgelsesprøven.

Det forhold, at udvælgelseskomiteen ikke har opstillet kriterierne for fortolkningen af adgangs-betingelserne *inden* bedømmelsen af ansøgernes akter, bekræftes af sagsøgtens indlæg under den mundtlige forhandling.

Sagsøgte har nemlig anført, at adgangs-betingelsen vedrørende den faglige erfaring i en stilling på højt niveau først blev nærmere behandlet ved gennemgangen af de to ansøgninger. Da det blev klart, at man ved at stille strenge krav ikke kunne give nogen af ansøgerne adgang, besluttede udvælgelseskomiteen alene at kræve en faglig erfaring i en *mindre* ansvarskrævende stilling, nemlig i stillingen som oversætter.

Denne fremgangsmåde fra udvælgelseskomiteens side er ikke i overensstemmelse med bilag III til tjenestemandsvedtægten. Til støtte for min opfattelse, hvorefter man ved adgangs-betingelser, der kræver fortolkning, skal anvende artikel 5, stk. 3, i bilag III på samme måde som ved bedømmelsen af kvalifikationsbeviser og opstille kriterier for disse bedømmelser, skal jeg henvise til Domstolens dom af 14. december 1965 i sag 21/65⁹, hvor Domstolen udtalte følgende:

9 — Dom af 14. december 1965 i sag 21/65 — Domenico Morina mod Europa-Parlamentet — Sml. 1965-1968, s. 157; denne dom i henhold til tjenestemandsvedtægten for EØF og Euratom (EØF-forordning nr. 31, Euratom-forordning nr. 11, JO 1962, s. 1385) kan overføres på EF-tjenestemandsvedtægten, idet ordlyden af de respektive bilag III er identiske.

»Da udvælgelseskomiteen ikke særligt har angivet de kriterier, som den har ladet sig lede af ved bedømmelsen af kvalifikationsbeviserne, mangler der i dens rapport et væsentligt grundlag for de heri opstillede forslag. Herved har udvælgelseskomiteen tilsidesat bestemmelserne i artikel 5, stk. 6, i bilag III til vedtægten.«

Disse betragtninger fra Domstolens side kan i fuldt omfang også anvendes på den her foreliggende sag. Dette gælder også den begrundelse, som Domstolen fremsatte i sin dom af 14. december 1965, og som lyder således:

»De i disse bestemmelser opstillede formforskrifter må anses for væsentlige, fordi den forudgående fastlæggelse af bedømmelseskriterierne skal sikre en objektiv og ensartet bedømmelse af kvalifikationsbeviserne. Endvidere skal kravet om en 'rapport, der er ledsaget af grunde...' sætte ansættelsesmyndigheden i stand til at gøre meningsfuld brug af sin valgfrihed; dette forudsætter, at den får kendskab til både de almindelige bedømmelseskriterier, som udvælgelseskomiteen er gået ud fra, samt får underretning om, hvorledes komiteen har anvendt disse kriterier på de personer, der er optaget på listen over egnede ansøgere. Da de nævnte formforskrifter tillige skal beskytte ansøgerne, udgør tilsidesættelsen af dem et klagepunkt imod afviste ansøgere, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 91.«

På grundlag af udvælgelseskomiteens mødeprotokol af 29. juni 1983 samt sagsøgtens indlæg under den mundtlige forhandling står det fast, at de nævnte kriterier ikke er blevet fastlagt af udvælgelseskomiteen. Udvalgelsskomiteens beslutning om at give begge ansøgere adgang til udvalgelssprøven CC/LA/20/82 må derfor allerede af denne grund anses som retsstridig.

3. a) Sagsøgeren har endvidere anført, at der foreligger en overtrædelse af lighedsgrundsætningen, idet udvalgelsskomiteen ikke ved tildelingen af points tog korrekt

hensyn til sagsøgerens faglige erfaring, der var dobbelt så lang som medansøgerens, men endog gav denne yderligere points for karakteren i universitetseksamenen, hvilket ikke var hjemlet i meddelelsen om udvalgelssprøven.

Også i denne sammenhæng har sagsøgte til sit forsvar anført, at den ikke kan gribe ind i udvalgelsskomiteens bedømmelser.

b) Jeg skal først henvise til, at det i meddelelse om udvalgelssprøven under punkt VI. A.2 »Bedømmelse af kvalifikationsbeviser« var fastsat, at der for universitetseksaminer og relevant faglig erfaring for hver kunne gives indtil 50 points. Allerede dette viser, at sagsøgerens anbringende om, at universitetseksaminerne skulle lægges uprøvet til grund, ikke er korrekt.

Hvad angår bedømmelsen af den faglige erfaring, må det fastholdes, at udvalgelsskomiteen her har opstillet almindelige kriterier, idet den besluttede maksimalt at give 36 points, eller 6 points pr. år, for faglig erfaring, der var erhvervet inden for Fællesskabet, samt 14 points, eller 2,3 points for hvert år, hhv. 0,2 point for hver måned, for faglig erfaring, erhvervet uden for Fællesskaberne.

Imidlertid blev disse bedømmelseskriterier *ikke* opstillet *inden*, men *først efter*, at *udvalgelsskomiteen havde fået kendskab* til de dokumenter, der skulle bedømmes. Dette skete med det *erklærede mål* ikke at lade den betragteligt længere faglige erfaring, som sagsøgeren havde erhvervet uden for Fællesskaberne, komme sagsøgeren til gode i fuldt omfang.

Her gælder i endnu højere grad det forhold, som jeg allerede har nævnt under punkt 2 under henvisning til Domstolens dom af 14. december 1965 i sag 21/65: Udvalgelsskomiteen har undladt at opstille kriterier for

bedømmelsen af kvalifikationsbeviser, *inden* denne bedømmelse fandt sted. Den har dermed tilsidesat væsentlige formforskrifter, idet »den forudgående opstilling af bedømmelseskriterier skal sikre en objektiv og ensartet bedømmelse af kvalifikationsbeviser«⁷.

Tværtimod har udvælgelseskomiteen bevidst opstillet kriterierne for bedømmelsen med det formål at stille en bestemt ansøger ringere. Dette er præcis det modsatte af, hvad Domstolen har betegnet som en »objektiv og ensartet bedømmelse af kvalifikationsbeviser«.

Der foreligger således yderligere en tilblivelsesmangel, der i dette tilfælde er *grov*.

Dette kan ikke imødegås med sagsøgtens anbringende om, at de af sagsøgeren indsendte dokumenter var behæftet med en vis tvivl. Det var udvælgelseskomiteens opgave at bedømme disse dokumenter for at afgøre, om de kunne anerkendes. Derimod var det ikke retligt korrekt først at anerkende dem og derpå bevidst undervurdere dem.

4. Hvad de øvrige fejl angår, som udvælgelseskomiteen har begået, skal de kun omtales kort, idet jeg allerede har anført dem under A 6 c) og vedrører simple regnefejl. Når udvælgelseskomiteen — Revisionsretten — har lagt forkert sammen, så skete dette næsten udelukkende til skade for sagsøgeren.

Jeg skal kun periferisk henvise til det forhold, at der ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøven skulle gives 100 points for bedømmelsen af kvalifikationsbeviser, mens man ved de egentlige prøver kun kunne opnå 60 points. Når der således allerede ved bedømmelsen af ansøgernes akter

var sket en manipulation af proceduren til gunst for en bestemt ansøger, var det i andet afsnit af den egentlige prøve vanskeligt, om ikke ligefrem umuligt, at udligne dette handicap.

5. Sagsøgerens øvrige anbringender skal jeg alene behandle summarisk.

a) aa) Sagsøgeren har gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning, idet medlemmer og højtstående tjenestemænd ved Revisionsretten udtrykkeligt havde stillet sagsøgeren i udsigt, at hendes udnævnelse til tjenestemand blot var en formssag.

Sagsøgte har bestridt dette.

bb) Om sagsøgeren ved sin indtræden i sagsøgtens tjeneste har modtaget noget tilsagn, behøver vi ikke tage stilling til. Dette er i sammenhængen ikke afgørende, idet tjenestemandsvedtægten underkaster ansættelsen af tjenestemænd, særlig ved artikel 29, en obligatorisk ansættelsesprocedure, således at eventuelle tilsagn, der står i modstrid med denne, er retsstridige og således ikke kan være bindende.

b) aa) Sagsøgeren har videre anført, at der foreligger en overtrædelse af artikel 5, stk. 3, i tjenestemandsvedtægten, hvorefter tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet samme ansættelses- og karrierevilkår. En række ansatte, der er indplaceret i samme lønklasse som sagsøgeren, bl.a. de andre græske oversættere, er ikke blevet udnævnt til tjenestemænd på grundlag af en udvælgelsesprøve, men blot efter en enkelt samtale.

Sagsøgte har imod dette anbringende alene henholdt sig til, at det ikke er begrundet, hvorfor det må forkastes.

bb) Sagsøgeren har ikke godtgjort, hvorvidt hun er blevet ringere stillet på grund af den procedure, der er fulgt ved ansættelsen af andre tjenestemænd. I øvrigt skal jeg henvise til, at ansættelsesmyndigheden i

7 — Dom af 14. december 1965 i sag 21/65 — Domenico Morina mod Europa-Parlamentet — Sml. 1965-1968, s. 157.

henhold til Rådets forordning nr. 662/82 af 22. marts 1982¹⁰ var bemyndiget til indtil den 31. december 1982 at fravige obligatoriske bestemmelser i tjenestemandsvedtægten til fordel for græske statsborgere. Det var således muligt for sagsøgte indtil det nævnte tidspunkt at anvende en forenklet ansættelsesprocedure for ansatte fra Den hellenske Republik.

Har sagsøgeren imidlertid ment andre ansættelsesprocedurer, der ikke lader sig forene med tjenestemandsvedtægten, skal alene hertil anføres, at sagsøgeren ikke har noget krav på ligeledes at blive retsstridigt begunstiget.

c) aa) Sagsøgeren har endvidere rettet indvending mod sammensætningen af udvælgelseskomiteen, fordi intet medlem af dette udvalg havde tilstrækkelige sprogkundskaber til at kunne bedømme den anden skriftlige prøve (revision af en til græsk oversat tekst). I øvrigt havde den bisidder, der var blevet tilkaldt til bedømmelsen af prøverne i henhold til artikel 3, stk. 2, i bilag III, på retsstridig måde allerede medvirket ved udvælgelsen af de skriftlige prøver.

Sagsøgte har herimod anført, at det er tilladeligt at tilkalde en eller flere bisiddere til at rådgive udvælgelseskomiteen. Det følger også af den tidsplan, som udvælgelseskomiteen fulgte, at bisidderen ikke medvirkede ved udfærdigelsen af prøverne.

bb) Artikel 3, stk. 2, i tjenestemandsvedtægten bilag III giver hjemmel til, at en eller flere rådgivende bisiddere kan tilkaldes til bestemte prøver. At anvende denne fremgangsmåde var så meget mere begrundet for sagsøgte, da det jo netop drejede sig om først at opbygge den græske oversættelses-

gruppe inden for institutionens sprogtesteneste, hvorfor sprogligt kvalificerede tjenestemænd naturligvis endnu ikke kunne findes inden for institutionen. I øvrigt havde sagsøgte foruden chefen for dens oversættelsestjeneste udnævnt en afdelingsleder i forvaltningen, der er græsk statsborger, til medlem af udvælgelseskomiteen, hvorfor det ikke kan hævdes, at udnævnelserne til udvælgelseskomiteen var usaglige. Det var endvidere sagligt at tilkalde lederen af den græske sektion af Kommissionens oversættelsestjeneste for middel- og langfristede opgaver med hjemsted i Luxembourg som bisidder.

Endelig har sagsøgeren heller ikke ført bevis for, at den nævnte bisidder har medvirket allerede ved udfærdigelsen af prøveopgaverne. Sagsøgtes forsvar forekommer at være plausibelt, når det anføres, at udvælgelseskomiteen den 29. juni 1983 udvalgte prøveopgaverne og traf bestemmelse om en bisidder, men at sagsøgte først den 1. juli 1983 rettede henvendelse til bisidderen med anmodning om hans hjælp til udvælgelsesprøven.

d) Hvad angår sagsøgerens anbringende — der er blevet anfægtet af sagsøgte og intervenienten D. — hvorefter nogle medlemmer af udvælgelseskomiteen var negativt indstillet over for hende og således ikke burde have medvirket ved komiteens arbejdsopgaver, har sagsøgeren ikke fremlagt tilstrækkeligt bevis herfor.

Dette gælder også påstanden om, at der bestod særdeles nære forbindelser mellem medansøgeren K. og medlemmet af udvælgelseskomiteen D. (de to intervenienter). Selv om man på grundlag af udvælgelseskomiteen og den håndskrevne bemærkning, som intervenienten D. påførte udvælgelseskomiteens rapport, kan udlede visse holdpunkter for, at udvælgelseskomiteen var

10 — Forordning om indførelse af særlige, midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber som følge af Den hellenske Republiks tiltrædelse af disse Fællesskaber, EFT 1982, L 78, s. 1.

negativt indstillet over for sagsøgeren, er dette dog ikke tilstrækkeligt til at anse de af sagsøgeren hævdede forhold som beviste.

Det samme gælder den påståede negative indstilling, som bisidderen skulle nære over for sagsøgeren, fordi sagsøgeren havde medvirket ved en negativ personaleafgørelse, der angik bisidderens søster. De akter fra udvælgelseskomiteen, der her kan være af betydning, nemlig bedømmelserne af de skriftlige og mundtlige prøver, hvor bisidderen på grund af sin sproglige kvalifikation har haft en afgørende indflydelse på de øvrige medlemmer af udvælgelseskomiteen, giver ikke grundlag for at antage, at man ville stille sagsøgeren ringere. Således har sagsøgeren i den mundtlige prøve i alt opnået en lidt bedre bedømmelse end sin medansøger; kun ved bedømmelsen af de skriftlige arbejder har hun klaret sig betydeligt dårligere. Skønt der kun har deltaget to ansøgere i disse prøver, har sagsøgeren i hvert fald ikke påstået, at anonymiteten omkring de skriftlige prøver ikke er blevet overholdt.

6. a) Afsluttende skal jeg blot kort behandle Revisionsrettens anbringende om, at den ifølge Domstolens praksis ikke er beføjet til at annullere eller ændre afgørelsen fra udvælgelseskomiteen. En udvælgelseskomité er ifølge sagsøgte suveræn og uafhængig, hvorfor ansættelsesmyndigheden hverken er beføjet til eller har til opgave at kontrollere lovligheden af den af udvælgelseskomiteen gennemførte procedure.

b) Sagsøgte anbringende er næppe rigtigt, når det udtrykkes så alment.

Det må ganske vist indrømmes, at udvælgelseskomiteen med hensyn til den saglige vurdering af kvalifikationsbeviser og prøve-resultater er uafhængig. Dette følger bl.a. af Domstolens dom af 9. oktober 1974 i de

forenede sager 112, 144 og 145/73¹¹, dom af 16. marts 1978 i sag 7/77¹², samt dom af 9. februar 1984 i de forenede sager 316/82 og 40/83⁸.

Udvælgelseskomiteens uafhængighed angår imidlertid kun den *saglige bedømmelse* af kvalifikationsbeviser og eksamensbeviser; disse var genstand for de nævnte afgørelser: bedømmelse af ansøgerens egnethed (dom af 9. oktober 1974), bedømmelse af den relevante erfaring (dom af 16. marts 1978) og bedømmelse af den faglige egnethed (dom af 9. februar 1984).

Denne uafhængighed fritager imidlertid ikke udvælgelseskomiteen fra at overholde *retsforskrifter*. Generaladvokat Gand har i sit forslag til afgørelse i sag 23/64¹³ udtrykt det på følgende måde:

»Givetvis ligger grænsen for udvælgelseskomiteens frihed i den forpligtelse, der består for den til at overholde gældende bestemmelser om udvælgelsesprøver, både de almindelige bestemmelser og også regler vedrørende enkelthederne i udvælgelsesprøven, f.eks. angående arten af prøverne og de koefficienter, der er fastsat for hver enkelt prøve. På den anden side træffer udvælgelseskomiteen sin afgørelse absolut suverænt, når det foretager sine bedømmelser af de forskellige ansøgere inden for de førnævnte grænser, giver ansøgerne karakterer eller opstiller en bestemt rangfølge.«

Denne sondring mellem retlig bundethed på den ene side og bedømmelseskompetencen på den anden har betydning ved bestem-

8 — Dom af 9. februar 1984 i de forenede sager 316/82 og 40/83 — Nelly Kohler mod Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber — Sml. 1984, s. 641.

11 — Dom af 9. oktober 1974 i de forenede sager 112, 144 og 145/73 — Anna-Maria Campogrande mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber — Sml. 1974, s. 957.

12 — Dom af 16. marts 1978 i sag 7/77 — Bernhard Diether Ritter von Wüllerstorff und Urbair mod Kommissionen — Sml. 1978, s. 769.

13 — Sag 23/64 — Thérèse Vandevyvere mod Europa-Parlamentet — Sml. 1965-1968, s. 41.

melsen af de beføjelser, som ansættelsesmyndigheden har over for udvælgelseskomiteen. Ganske vist har Domstolen i den nævnte dom af 16. marts 1978 i sag 7/77 anført, at klageproceduren er meningsløs, hvis det er beslutninger fra udvælgelseskomiteen, der anfægtes, eftersom ansættelsesmyndigheden ikke kan ændre disse beslutninger. Dette kan imidlertid kun gælde i det tilfælde, hvor udvælgelseskomiteen foretager *tilladelige bedømmelser* i forbindelse med de opgaver, der er overdraget den. Resultatet kan imidlertid ikke anvendes, dersom udvælgelseskomiteen *sætter sig ud over retsregler*, hvilket den trods sin saglige uafhængighed ikke er beføjet til.

Ansættelsesmyndigheden er således ikke kun beføjet, men tillige forpligtet til at påse, at udvælgelseskomiteens arbejde forløber korrekt, og i givet fald annullere retsstridige afgørelser fra en udvælgelseskomité, når blot ansættelsesmyndigheden herved respekterer komiteens saglige uafhængighed med hensyn til bedømmelsen af kvalifikationsbeviser og prøver.

Dette følger også af kravene om en hensigtsmæssig og effektiv retsbeskyttelse. Det er ikke rimeligt at henvise en tjenestemand, der er blevet skadet ved en åbenbart retsstridig optræden fra en udvælgelseskomité's side, at skulle anlægge en tidsmæssigt betragteligt længere retssag for Domstolen,

når ansættelsesmyndigheden på forhånd råder over muligheden for under forvaltningsproceduren i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90 at tage stilling til den berørtes klage.

Dette har sagsøgte imidlertid ikke gjort i nærværende tilfælde.

7. Sammenfattende skal det fastslås, at forskellige afgørelser, som udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøven CC/LA/20/82 traf, var retsstridige, hvorfor udvælgelseskomiteen ikke kunne tilsende ansættelsesmyndigheden en korrekt liste over egnede ansøgere og heller ikke en korrekt rapport, ledsaget af grunde.

Da der ikke forelå en liste over egnede ansøgere, der var udfærdiget på retmæssigt grundlag, var også sagsøgtens udnævnelse af 25. november 1983 af intervenienten K. til ledende oversætter i lønklasse LA 5 ulovlig. Denne afgørelse skal derfor annulleres.

8. Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne. Da afgørelsen, der skal annulleres, alene kan tilregnes sagsøgte, findes det korrekt alene at pålægge denne sagsøgerens omkostninger. Følgelig skal intervenienterne derfor kun bære deres egne sagsomkostninger.

C. Herefter skal jeg fremsætte følgende forslag til afgørelse:

- 1) Sagsøgtens afgørelse nr. 3931 af 25. november 1983 om at udnævne hr. K. til ledende oversætter annulleres.
- 2) Sagsøgte betaler sagens omkostninger, dog ikke intervenienternes omkostninger.
- 3) Intervenienterne betaler deres egne omkostninger.